

Káž slovo, pristupuj v pravý i nepravý čas, karhaj, tresci, napomínaj s celou zhovievavosťou a s učením.

Lebo bude čas, keď nezniesú zdravého učenia, ale podľa vlastných žiadostí budú si hromadiť učiteľov,

lebo ich budú svrbieť uši, a odvrátia uši od pravdy a obrátia sa k bájkam.

2. Timoteovi 4:2-4

Apoštol Pavol napomína Timotea, aby kázal Božie slovo. Pre mňa je kázanie tá najslávnejšia práca a aj písanie o kázaní je slávna téma preto, lebo Boh nariadil, aby skrze kázanie jeho slova muži a ženy boli spasení.

Kázanie je Bohom nariadená metóda, ktorou zjavuje samého seba. V dňoch, ktoré sú za nami, Boh k ľuďom hovoril skrze prorokov a osobným zjavením Pána Ježiša Krista, Božieho Syna, v tele (Židom 1:1). Čítame o tom záznam v Písmach.

V cirkvi Ježiša Krista učenie o prvotnosti kázania musí byť navždy zachované a dodržané. Je to kazateľova práca a je to cirkevné zborové dielo – ohlasovať skrze kázanie Pána Ježiša Krista.

Všetko ostatné je voči tomuto druhoradé.

Úvaha o biblickom kazateľovi

(Dvanásť vecí o biblickom kazateľovi)

Po prvé. Musí to byť muž. Zdôrazňujem, že to musí byť muž! V týchto dňoch mnohí dovoľujú dámam, aby kázali. To je ale v rozpore s Božím slovom. Nie je to preto, žeby ženy boli podradnejšie, ale je to preto, že v poriadku stvorenia Boh nariadil, že muž je hlavou ženy a hlavou manželky a Kristus je hlavou Cirkvi. Je predovšetkým vecou ženy rozoznať svoju biblickú úlohu a postavenie a byť poddanou tomuto Bohom danému princípu.

Nestačí ale, aby biblický kazateľ bol len muž. Musí to byť Boží muž – muž povoláný Bohom. Musí poznať niečo z Božej milosti vo svojom vlastnom živote. Musí byť viac, ako len vyznávač viery → musí byť príkladom života viery.

Po druhé. Biblický kazateľ musí poznať osobné povolanie kázať. V celom Písme to boli muži, ktorí boli povolávaní k tomuto dielu. Pozrieme sa len na niekoľko príkladov:

Boh poveril Izaiáša dielom kázania: „A riekol: Id' a povieš tomuto ľudu: Počuť počujte, ale neporozumejte, i hľadieť hľadte, ale nepoznajte!“ (Izaiáš 6:9). Aj Jeremiáš bol určený k tomuto dielu. Bol to Boh, ktorý ho vyformoval v lone matky, ktorý ho posvätil a ustanovil za proroka: „Prv ako som ťa utvoril v lone matky, znal som ťa, a prv ako si vyšiel zo života, posvätil som ťa, za proroka národom som ťa dal.“ (Jeremiáš 1:5). Rovnako aj veľkňaz v liste Židom nezobral svoju hodnosť a nepoctil sám seba.

V Ezechielovi 1:3 čítame: „stalo sa zreteľne slovo Hospodinovo k Ezechielovi...“ V Matúšovi 10 vo veršoch 1 až 7 Ježiš ustanovil apoštolov, aby vyšli a boli služobníkmi jeho evanjelia. Rovnako tak to bolo aj s apoštolom Pavlom: „Ale keď sa zaľúbilo Bohu, ktorý ma oddelil od života mojej matky a povolal svojou milosťou, zjaviť vo mne svojho Syna, aby som ho zvestoval medzi pohanmi, hneď som urobil tak, že som sa neporadil s telom a krvou.“ (Galatským 1:15-16).

Po tretie. Všetci títo muži poznali osobné povolanie kázať. To bolo špecifické povolanie pre nich samých, ale toto subjektívne povolanie musí byť potvrdené objektívne tak, ako o tom čítame v Skutkoch apoštolov v kapitole 13. V Antiochii to bol zbor, ktorý oddelil Barnabáša a Saula pre službu preto, lebo zbor rozpoznal, že obaja boli k tomu povolaní Svätým Duchom.

Po štvrté. Biblický kazateľ musí kázať Krista. Téma jeho kázania musí byť Kristus. Biblický kazateľ musí byť vyučený Bohom viac, než len vyučený na teologickom seminári alebo knihami. Bolo by nerozumné úplne zamietnuť seminár alebo knihy, ale kazateľ potrebuje osobné vyučovanie Kristom samým.

Po piate. Musí mať prirodzené dary. Musí byť schopný komunikovať na verejnosti bez strachu a prijateľným spôsobom.

Po šieste. Musí mať duchovné dary. V 1. Korinským 1:5-7 čítame o tom, čo pokojne môžeme správne nazvať charizmatické dary na kázanie evanjelia. Pavol píše do Efezu a prosí, aby sa zaňho modlili, aby mal výrečnosť, schopnosť a smelosť v kázaní evanjelia (Efezským 6:19-20). Jeden anglický preklad (NIV) prekladá verš 19 nasledovne: ...kedykoľvek otvorím svoje ústa, aby mi boli dané slová, aby som bez strachu dal na známosť tajomstvo evanjelia.

Po siedme. Biblický kazateľ musí poznať niečo z toho, čo to znamená, že Božie slovo je horiace v jeho vlastnom srdci tak, ako to čítame v Jeremiášovi 20:9. Kázanie nesmie byť studené, ale musí vychádzať zo srdca, ktoré je rozohriate Svätým Duchom. Božie slovo horelo v Jeremiášovom srdci a on nemohol mlčať, musel ho prehlasovať. Apoštol Pavol píše, že by mu bolo beda, ak by nekázal evanjelium (1. Korinským 9:16). Pavol nielenže bol pod týmto beda, ak by nekázal evanjelium, ale on nemal na kázanie a prehlasovanie ani žiadnu inú tému – len evanjelium Ježiša Krista (1. Korinským 1:17).

Po ôsme. Kazateľ sa nesmie báť oživenia alebo animácie. V Ezechielovi 6:11 je veľmi zvláštne slovo: „Takto hovorí Pán Hospodin: Tleskni svojou rukou a dupni svojou nohou a povedz: Oj, beda, pre všetky tie špatné ohavnosti domu Izraelovho, lebo padnú, ktorý mečom, ktorý hladom a ktorý morom.“ Tlesknutie rukami a dupnutie nohou malo byť vonkajším prejavom intenzity zvestovaného slova, ktoré horí v prorokovi.

Po deviate. Biblický kazateľ má kázať, a nie prednášať. Prednáška môže byť len obyčajné sprostredkovanie nejakých faktov. Kázanie je oveľa viac než to. Je to deklarácia Božích právd, ale zahŕňa v sebe aj osobnosť kazateľa.

Po desiate. Kazateľ má byť verný a usilovný vo svojej príprave kázania. Ak takým je, potom bude poznať Božiu pomoc a vedenie aj počas kázania. Keď je kazateľ verný a dôsledný vo svojej príprave, potom môže s pokojom a s dôverou vojsť na kazateľňu a veriť, že Boh, ktorý viedol jeho myšlienky pri príprave kázania, bude riadiť jeho myšlienky a kontrolovať jazyk aj keď bude stáť na kazateľni.

Po jedenáste. Biblický kazateľ má očakávať bezprostrednosť v osvietení aj uprostred kázania. Ja narážam na isté obtiažnosti v tom, ako ja kážem. Teším sa z kázania, ale niekedy som veľmi pripútaný k svojim poznámkam, a tak strácam istú mieru tej bezprostrednosti, z ktorej sa normálne teším, a ktorú poznám. Kazateľ má očakávať známosť tohto bezprostredného vedenia Ducha a pri kázaní by mal prežiť niečo z nového pohľadu na pravdy, ktoré už pred tým študoval.

Opravdivý biblický kazateľ obzvlášť túži po pomazaní a prítomnosti Svätého Ducha. Túži po tom pomazaní, ktoré prichádza uprostred kázania, po rozohratí srdca, aby uvidel Božiu slávu novým spôsobom.

Po dvanáste. Biblický kazateľ sa musí naučiť čakať na Boží čas, kým sa u neho prejaví požehnanie a pritom nemusí vôbec nikdy poznať rozsah svojej služby. Ako vták môže vypustiť zrnko zo svojho zobáka a toto zrnko (semeno) spadne na miesto, ktoré sa už nedá nájsť, ale aj napriek tomu z toho zrna môže niečo vyrásť. Takým je aj kazateľ, keď oznamuje Božie slovo. Toto slovo v moci Ducha môže byť prijaté do mysle a srdca poslucháča a kazateľ o tom nič ani nemusí a nebude vedieť, až kým sa sám nepostaví pred Boha. Sláva kázania je v tom, že Boh sa rozhodol a podujal skrze kazateľa uctiť si svoju pravdu.